

Sevdiğini öldürmek – Kahve Molası

Category: Detektiv proza, Kitapcy

написано kitapcy | 22 января, 2025

Sevdiğini öldürmek – Kahve Molası Sevdiğini öldürmek – Kahve Molası

Dedektifliğe Soyunan Ev Hanımları

Küllükte bulduğu tek boşluğa sigarasını bastı. Burnunu avcunun

içinde buruş buruş olan peçeteye sildi. Aramızda derin bir sessizlik. Anlattıklarını sindirmemi mi yoksa yorum yapmamı mı bekliyor emin olamıyorum. Ben sustukça daha çok kıvranıyor ama sanki o ilk kelimeyi bulamıyor. Peçetelikten bir peçete daha alıyor ve avcunun içinde tortop ediyor yeniden.

“Nasıl öğrendiğimi sormayacak mısın?”

Nasılsın sorusuna karşılık ezberletilmiş bir replik şeklinde “İyiyim, siz nasılsınız?” diye cevap veririm çocukluğumdan beridir. Bu soru da soru kalıbı olarak en sık kullandığımdır. Kendi kendime çok soru soran ben, karşımdakine soru sormayı hiç sevmem aslında. Biri bana anlatsın da ben dinleyeyim isterim. Gerektiğinde yorum yapayım, onay ya da ret yoluyla fikirlerine karşılık vereyim,tamam,ama sorularla konuşmaya seyir vermek hiç bana göre değil. Bu yüzden sormadan anlatsan ne olur ki, diye cevap veriyorum ama içimden. Dışından ise , “Nasıl?”

Rahatladı sanki biraz, gözlerinde bir pırıltı, dudağının kenarında muzip bir gülümsemenin belli belirsiz kıvrımı beliriyor. Tam anlatmak üzere ağzını açtığı anda kahve suyunun kaynadığını belirten çıt sesi ile kapatıyor ağzını. Kalkıp kahvelerimizi koyuyorum. Bol sütlü ve şekerli ona. Ne de olsa çocukluğumdan beri tanıyorum, tüm zevklerini bilecek kadar. Kahve fincanını çevirip duruyor ellerinin arasında.

“Neden hiç şaşırmadığını düşünüyorum,” diyor fısıldar gibi.

“Görmediğin kadar çok belirtiyi daha önceden gördüğüm için belki de,” diyorum.

Şaşkınlıkla gözlerini gözlerime dikiyor,“Ne zamandan beri?”

Ne zaman mı? Senden spora başladığını duyduğumdan beri mi desem,yoksa parfümler dizildi benimkilerin yanına mı ya da bir alışverişe dadandı, tüm dolap a'dan z'ye değiştiyi mi hatırlatsam sana. Belki de bana bilgisayarın başından kalkmaz oldu, sürekli gülümsüyor, sinirim bozuluyor diyip güldüğün gün ben içimden gülmüyordum mu desem sana. Hiçbirini söylemiyorum. Sen gözlem yoksunusun güzelim, demek istiyorum. Sonra kızıyorum kendime, sabrıma en muhtaç olduğu anda ona karşı sert duruyorum. Gülümseyip, başımı eğiyorum sadece. Sarılsam mı ki? Neyse ki gerek kalmadan anlatmaya başlıyor.

“Biliyorsun, şehirdışına sık giderdi oldu olası. Bundan üç ay önce yine İstanbul’a, iki gün için gideceğini söyledi. Küçük bir çanta hazırladık. Ararım ben, görüşmeler yapacağım, telefonunu açamazsam meraklanma, mesaj at ama, sizi özleyeceğim gibi cümlelerle çıktı evden. İnan zerre şüphelenmedim. İki gün sonunda akşam on gibi geldi. Havaalanına geleyim mi diye sordum, gerek yok Bülent alacak, dedi. Ta ki ertesi sabah çıkardığı pantolonu yıkamak için elime alıp, ceplerini kontrol edene kadar her şey yolundaydı. Cebinde, yirmi liranın arasında katlanmış bir fiş. Yirmi lirayı ve fişi makinenin üzerine bıraktım. Sonra bir anda merak işte, fişe bakasım tuttu. Bir lokanta fişi...”

Yeniden bir sigara yaktı. Sustu. Gözlerime bakıyor yine. Tamam, pes ediyorum , sorayım bari.

“Ee ne vardı ki fişte?”

Biraz önce hüngür hüngür ağlayan kadın şimdi sanki zafer kazanmış bir komutan edasıyla dimdik duruyor. Beni meraklandırmaktan hoşnut sanki, sakince sigarasından bir nefes daha alıyor. Bir kaşını havaya kaldırıyor, sadece ikimizin olduğu mutfakta sanki kimseler duymasın ister gibi öne eğilerek, “Lokanta burada. Hem de tarihi, İstanbul’da olduğunu söylediği günlerden birine ait.” diyor usulca. Daha ağzımı açmama fırsat vermeden sormadığım soruya cevap veriyor.

“Sordum tabi. Taksiciden para üzeri aldığını, ondan gelmiş olabileceğini söyledi bir çırpıda.

“Taksi mi, Bülent getirmemiş miydi?” diyorum hemen.

“Onu da sordum. Bir şeyler geveledi durdu. Ama yok, inanamadım. İçime kurt düştü bir kere. 0 gece uyumasını bekledim. İlk işim ne oldu sence?”

“Telefonunu kontrol ettin. ”

Şaşıyor, “Nerden bildin ya?”

Bu soru ile kafamda deli çıkarımlar gezinmeye başlıyor.

Nasıl bildim?

Klasik kadın davranışları işte. Telefon mutlaka kontrol edilir. Oysa erkeğin ilk garantiye alacağı da telefonudur. Kadın son görüşmelere göz atar. Hepsi silinmişse işte size ilk ipucu. Demek ki gizlenen bir şeyler var. Sonra rehber elden

geçirilir. Ama burada ipucu bulmak zordur. Alenen sevgilim, diye yazacak değil ya. Şimdi kadının tüm matematik, psikoloji, tarih, anatomi, adli tıp, hukuk bilgilerinin devreye girme vakti gelmiştir işte. Yaptığını söylediği etkinliklerin saatleri tek tek hesaplanmalı, arasındaki tutarsızlıklar belirlenmeli, erkeğin sorulara verdiği cevaplar, mimikleri incelenmeli, yakın tarihine göz atılmalı, davranışlarındaki değişkenler gözden geçirilmeli ki evlilik bağıyla bağlı erkeklerin ne kadar rutinlerine de bağlı olacağını herkes bilir. Aynı zamanda eşine karşı davranışlarında ne gibi farklılıklar var sorgulanmalı. Suçunu bastırmak için tavırları her zamankinden sert mi ya da yaşadığı suçluluk duygusu yüzünden daha mı sevecen? Her fırsatta vücuduna göz atılarak ince çizikler, yerli yersiz morarmalar olup olmadığı titizlikle ama aynı zamanda çaktırmadan gözlenmeli. Cepler sık sık kontrol edilmeli. Küçük notlar, adresler, isimler olabilir. Kredi kartı ekstreleri? Onları da atlamamak lazım.

Buraya kadar tamam da ya hukuk kısmı mı? Deliller bir toplansın hele de hukuki haklara sıra gelsin. Tüm bunlar yapılırken kadın, erkeği tedirgin etmemeli ki niyeti belli olmasın. Erkek kendini ne denli rahat hissederse hata yapma olasılığı o denli çoğalacaktır. Gözlem çok önemli, sakinlik de.

Takip etmek kadının becerebileceği bir iş mi, yoksa birini mi tutmak gerekir, buna karar veremedim. Ama gözlemler önemli, delilleri titizlikle toplamak da... Of, ev hanımından dedektif yaratıyorum kafamın içinde. Çok polisiye okumaktan bunlar.

“Hey, kime diyorum?” uyarısı ile içinde gezindiğim alemden mutfağa dönüyorum. Anlattıklarını dinlemediğimi fark edecek kadar o da beni tanıyor elbette.

“Neyse, özü şu ki bu durumda boşanmamız en uygunu olacak sanırım.”

Nasıl yakaladı? Kimmiş? Ya da gerçekten biri mi varmış? O anda arayı kaçırdığımı anlıyorum. Sorsam ayıp olur mu ki? Ama merak ediyorum. Soracakken ağlamaya başlıyor yeniden, seviyor belli, seviyor ve kabullenemiyor. Bu noktada aklımdaki tüm sorulardan vazgeçiyorum. Ne de olsa tekrar tekrar anlatacak. Yerimden

kalkıp, sarılıyorum. Diyeceklerimin önemi yok, delillerin de gözlemlerin de. Acı çekiyor, ona sarılıyorum. Seven bir insanı yaşarken öldüren tüm katillere lanet ederek, sımsıkı sarılıyorum.

Funda MENEKŞE. Detektif proza